

občnim strahu pred vojsko turški papirni denar v svoji ceni zlo vпада. Cesarski poslanik Leiningen je caru do 12. t. m. obrok za odgovor na pisanje našega cesarja dal. Turk je skušal si z odlašanjem pomagati, in je posredništvo francoskega in angleškega poslanika ponujal, pa Leiningen ga je z overženjem vseh takih ovinkov k očitnemu odgovoru naganjal. Kar se je po časopisih bralo, da hoče naš cesar od Turka neke okrajne poleg morja okoli Dubrovnika (Ragusa) v svojo oblast dobiti, ni res, le morskih pravic okoli teh turških bregov si avstrijski cesar od Turka nikakor kratiti ne da. Med drugimi rečmi se nek tudi od Turka tirja, da bi car vse madžarske in poljske begune, ki so v letu 1849 v njegovo armado stopili, zapodil in iz Evrope odpravil, in da bi se zavoljo svojiga proti Austriji neprijateljskega ravnanja v zadevah teh begunov v letih 1849 in 1851 v svojoročnim pisanju do našega cesarja zagovarjal. V taki hudi zadregi je sultan nekiga Armenca Daut Ogli v Pariz pomoči iskat poslal. V Černogori so pet serdita vojska divja. Znani Stratimirovič je tudi tam. Izdajstvo Belopavliškega serdara je Černogorcem v veliko škodo, ker ste dve nahii namreč Novačka in Moračka od njih popolnoma ločene, le če se turška armada predere, se zamorejo zjediniti. Omer paša veli, vse pomoriti in pokončati, pa slabo vreme in grozne nevihte napredovanje Turkov zlo ovirajo, tako so hudi nalivi Grahovsko polje v jezero popolnoma spremenili. Štirje tovarši junaškega Jankota, Grahovskega vojvoda, so v temni noči, o hudim viharji iz turškega vjetja na našo mejo pobegnili, in grozovite reči od turške divjačnosti in zlobe pripovedujejo. Po nar novejši novici v „Narodnih Novinah“ iz črnogorske granice so nek Černogorci Omer-pašata so pet dobro nabili. 8. dan t. m. je ukazal oddelku armade se čez „Hadži most“ preko Zete do Frutaka podati. Černogorci so se umaknili do sela Vitezoviče. Ponoči od 8. do 9. je Zeta tako narasla, da je turški most odnesla, in armada na desnem bregu se z uno na levem ni skleniti mogla. To zapazivši plane kakih 3000 mož iz Piperske, Moraške in Kučke nahie, ktere je Omer-paša že sebi podveržene in zveste menil, tak silovito na Turke, da so se ti vës prestrašeni v beg proti Spuzu spustili in veliko zgubo imeli. Černogorci to zvediti, planejo na oddelek pri Frutaku in so ga skoro pokončali. Po spriči svedoka je 500 Turkov vjetih, 400 mertvih, veliko konj, strelil in turško denarnico so si Černogorci nek zaplenili. Dva avstrijska oficirja k Omer-pašatu poslana — zakaj, se ne vé — sta te dni čez Černogoro nazaj v Kotor prišla. Omer-paša ju je nek prav prijazno sprejel, in jima terdno vero dal, da se ne bo naše granice dotaknul, ker je le prišel nepokojne Černogorce strahovat. Želel je jim v dar podati dva arabska konja, enega našemu cesarju, drugega generalu Mamula, pa oficirja sta mu odrekla ju vzeti, ker nista za take darove pooblastena bila. Pertožil se je jima tudi, da mu je prav neljubo slišati; da njegov rojak Stratimirovič Černogoreom pomaga. — Amerikanci si hočejo prijaznosti japonskega cesarja s silo pridobiti. Poslali so oborožene barke v tiste kraje, pa cesar jih bo tudi gorko sprejel. Vse japonske luke so za brambo pripravljene, po vseh bregovih topovi režé, po hribah vsaka noč gromade goré. En milijon soldatov Amerikance pričakuje. Japanci jim hočejo pokazati, da niso Kinezarji.

Klepec.

(Dalje.)

Ostane sama lepa Zlata,
Počasi zbira misli svoje;
Pogubo vidi zdaj gotovo,
Pogubo strašno, sramotljivo.

Na čelo stopi merzla sraga,
Kolena ji zatrepetajo,
Ko bi pošast pred njo zijala.
Na tla se verže, solze toči,
V nebasa hoče britko serce
V gorečih prošnjah izkipeti.
Al čuj pred durmi terdo hojo!
Čuvaja so koraki teški,
Ki plasi devo iz molitve.
I čuj, odspodej kak ostudno
Ponočnih gostov šum udarja!
Kameni grad se hrupa trese.
Al ne gromijo že na kviško?
Na noge skoči plaha deva,
Ne pripusti ji strah moliti.
Drugam leti boječa misel,
Leti za taboj, o mladeneč!
Ki v daljnji zemlji pač ne misliš,
Kak ti nevesto ropar jemlje.
In tudi oca, bratov išče,
Al so mertvi, al še živijo,
Al se pripravljajo na pomoč,
Ako jih sablja ni končala.
In tudi brezno z okna meri,
Ki se odpera spodej černo,
Prijazno ž njim zavezo dela:
Naposled bodi ti zavetje!
Al že se dolga noč nagiba,
Že je danica zgodnja vstala.
Vse tiho je okoli grada,
Le znotra divji šum razsaja.
Al ni to tamkej zlato zarje,
Ki se po nebesu razliza?
Al ni škrijanec to, ki poje?
O da bi bil poročnik sladki
Pomoči bližnje, rešiteljne,
Ker že poteka čas poslednji.
Pa kaj! okolica je nema,
Le v gradu raste ropotanje,
Ter huje, gromneje bobneva,
Ker aga vstaja. Izza gore
Pogleda solnce rosno lice;
O deklica gorje ti! sadaj!
Že buri divji po stopnicah —
Ne boj se zadnjega zavetja,
Smert ti je boljše od sramote —
Al stoj! pred gradom tromba poje.

Na noge Turci poskočili,
Orožje urno so zgrabili,
Se po zidovji razverstili.
Serdito leta Hasan — aga,
Tovaršem terdo ukazuje:
»O čujte me, tako vam Alah!
»Po bliskovo sukajte sablje,
»Secite glave psom kaurskim,
»Ko seče poljsko travo kosce.
»Gorje mu, če bi kdo zanašal!
»Naj pomnijo na večne čase,
»Kadaj so Turku slast kalili.
(Dalje sledi).

Milodari za reveže pri sv. Trojici

Nekteri farmani iz Komenda

6 gold.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnji	
	23. februarja		21. februarja	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik pšenice domače	2	14	2	28
1 » » banaške	2	20	2	26
1 » » turšice	1	40	1	54
1 » » soršice	2	—	2	8
1 » » reži	—	—	1	58
1 » » ječmena	1	30	1	22
1 » » prosa	—	—	—	—
1 » » ajde	1	33	—	—
1 » » ovs	—	59	—	53

Natiskar in založnik Jožef Blaznik v Ljubljani.